

ÚVOD

Jaro 2018

Položila jsem dlaň na kliku od dveří do našeho pokoje a pomalu začala otevírat. Snažila jsem se nedělat hluk, abych nevbudila holky. Než jsem vzkouzla dovnitř, zaslechla jsem klapot přibližujících se kroků, doprovázený důrazným voláním.

„Slečno, co to tam děláte?“

Otočila jsem se po směru hlasu. Když se z šera vynořila postava sestry Vránové, leknutím jsem sebou trhla.

„Já-já-já, byla jsem na záchodě!“ zakoktala jsem.

„V noci tady nemáte co pobíhat. Koukejte si zalézt do postele. Přijdeme vás vzbudit přesně v šest. Do té doby laskavě zůstaňte na pokoji!“ řekla přísně.

„Tak se mám snad počúrat?“ šeptla jsem.

Vešla jsem do pokoje, zavřela za sebou dveře a hrdinsky na ni vztyčila prostředníček. Byla jsem si více než jistá, že stojí na druhé straně a poslouchá.

„Jsme tu jako ve vězení!“ dodala jsem polohlasně a lehla si do postele.

„Říkala jsi něco?“ zeptala se rozespalá Magda, ležící po mé levé straně.

„Nic! Spi, prosím tě!“ odsekla jsem a přetáhla si peřinu přes hlavu. *To je stejně spaní! Jak může někdo usínat na zádech?*

V šest hodin ráno vtrhla sestra do pokoje. *Je přesná jako hodinky. Slavomíra Vránová. Děsný jméno, proběhlo mi hlavou.*

„Tak vstáváme, vstáváme! To v noci bloudíme po chodbách a teď se nám z pelechu nechce, co?!“ poznamenala ironicky. Neodpověděla jsem. Jen jsem se protestně ušklíbla.

Sestra přišla blíž, aby mi změřila teplotu. „No vidíte, slečno. Už jste skoro jako rybička. Za pár dní vás určitě pustíme domů!“

Obešla Katku s Magdou a nato se vydala zpět ke dveřím.

„Tak se tu mějte hezky! A večer se zase uvidíme!“

Suše jsem si odfrkla. *Baba jedna.*

KAPITOLA PRVNÍ

O dva týdny dříve

Bylo jaro. Měli jsme jet se školou na výlet a já už několik dní před odjezdem pocítovala lehké pobolívání na pravé straně břicha. Nevěnovala jsem tomu však velkou pozornost. Že by mi něco takového mohlo pokazit společně strávený čas se spolužáky, jsem si nechtěla vůbec připouštět.

Jeli jsme do Krkonoš. Na lyžování tam tou dobou už nebylo moc sněhu, ale tamní hory nejsou krásné jen v zimě. Lidé je navštěvují i v letních měsících a baví se třeba jízdou na kolech nebo pěšími túrami.

Něco v podobném duchu si naplánovala i naše třída. Dvačet pubertáků pod dohledem dvou kantorů a jedné asistentky. Ta byla pro Naďu.

Naďa s námi chodila už od první třídy. Vždycky byla trochu pomalejší, určitým způsobem i retardovaná, ale s Hančinou spoluprací by člověk nepoznal, že se jakkoli odlišuje od nás ostatních. Prostě úplně stejné střevo.

Cestovali jsme vlakem. Učitelé se jednohlasně shodli, že jízda po kolejích bude tím nejlepším způsobem přepravy. Že se do něj jednak pohodlně vejdem, a hlavně nás bez přestupování dopraví až na místo.

Stačilo jen pohlídat, aby někdo nevystoupil dřív. Dostali jsme proto velice přísné instrukce. Nadneseny byly i tresty, které by nás postihly, pokud bychom daná nařízení porušili.

Nastal čas odjezdu. Všichni jsme se měli dostavit v osm hodin ráno na vlakové nádraží. Učitelé si nás při vstupu do

vlaků přepočítali a činili tak pokaždé, když vlak zastavil a několik cestujících mimo naši výpravu vystoupilo.

V cílové stanici, do níž jsme dorazili asi po dvou hodinách ne příliš svižné jízdy, vystoupili z vlaku všichni až na mě. Proběhlo další sčítání, při němž učitelka Kadlecová zjistila, že jeden ze studentů schází.

„Sedmnáct, osmnáct, devatenáct...“ odříkávala nahlas a prstem poukazovala na jednoho po druhém.

„Kdo nám, proboha, chybí?“ zvolala vyděšeně. Všichni se začali kolem sebe rozhlížet.

„Anežka chybí. A já vím, kde je!“ vykřikla Martina Nováková.

„No! Tak, kde vězí? Copak nezná pravidla?“ Druhý učitel Mařík souhlasně přikyvoval.

Když Martina učitelce Kadlecové vylíčila, kde jsem strávila skoro celou cestu, rozběhla se učitelka zpět k nástupišti a bez rozmyšlení se ztratila za těžkými samo otevíracími dveřmi vlaku. Zamířila k záchodu a horlivě ťukala na dveře.

„Anežko, jsi tam? Musíš honem ven. Už jsme na místě a vlak se co nevidět rozjede!“ křičela a nervózně přecházela sem a tam. Ťukání postupně vystřídalo bušení pěstí.

„Anežko!“

„Jsem tady, paní učitelko. Je mi hrozně špatně!“

Bylo mi opravdu děsně. K průjmu se v průběhu jízdy přidalo i zvracení. Navíc mě z prvotního občasného pobolívání břicha začaly brát doslova křeče. Abych bolesti trochu zmírnila, ležela jsem chvilkami na zemi schoulená do klubíčka.

„Otevři, prosím!“ volala zpoza dveří.

„Já nevím, jestli to zvládnu, paní učitelko!“ šeptla jsem.

„Zkus to! Nebo aspoň odemkni. Pomůžu ti z vlaku a pak vyhledáme lékařskou pomoc!“

„Dobře, tak-mi-dejte-chvilku!“ odvětila jsem a každé slovo řádně prodýchala. Učitelka pohlédla na zvědavě přihlížející cestující.

„Prosím vás, doběhněte někdo za průvodčím, aby s odjezdem vlaku počkal. Je to naléhavé!“

Nic. Absolutně žádná reakce. Cestující místo pomoci uhýbali pohledem.

„Slyšel mě někdo? Tady jde o život! Můžete mi laskavě někdo pomoci?“ prosila znovu.

Vysoký světlovlasý muž s dioptrickými brýlemi staženými na špičku nosu pohlédl učitelce Kadlecové do očí. Schoval mobil, do nějž si celou dobu vše drze natáčel a nato se odebral k východu. Svižným poklusem doběhl k mašině a odjezd vlaku pozdržel.

„Sláva! Díky, pane!“ zakřičela na něj učitelka. Ostatní cestující dál koukali. Někteří dokonce co chvíli sledovali své hodinky a neempaticky komentovali možné zpoždění.

Učitelka Kadlecová neměla slov. Jen si nad nimi suše odfrkla a znovu zabušila.

Kousek po kousku jsem se z posledních sil doplazila až ke dveřím. Trochu jsem se nadzvedla a nataženou rukou odpojila pentli ze zámku. Učitelka Kadlecová se hned nahrnula dovnitř.

Bylo mi tak stydno. Se staženými kalhotami jsem ležela polonahá na zemi a zcela nehybně čekala, až mi někdo pomůže.

„Anežko! To jsi nemohla něco říct? Někomu se svěřit, že ti není dobře? Mohli jsme přece vystoupit dřív a zavolat záchranku!“ lamentovala a několikrát spráskla rukama. Shýbla se ke mně a opatrně mi kalhoty natáhla.

„Pojď! Pokus se zvednout!“ pobízela mě.

„Nevím, jestli to půjde! Zkusím to!“ odpověděla jsem. Několikrát jsem u toho sykla bolestí.

„Kde tě to bolí?“

„Tady!“ Ukazovala jsem prstem na pravou stranu břicha. Učitelka si mě chvíli prohlížela.

„To bude určitě slepé střevo! No, to je paráda!“

„Slepák? To snad ne!“

„Musíš okamžitě do nemocnice. Tohle není legrace!“ vysvětlovala. Vytáhla z kabelky mobil a vyfukala na číselníku 155ku.

„Dobrý den, tady Kadlecová. Potřebujeme poslat záchranku na vlakové nádraží. Jedna z našich studentek má důvodné podezření na zánět slepého střeva!“

Netrvalo dlouho a sanitka dorazila. Vzhledem k tomu, že jsem se z vlakového záchodku nebyla schopna dostat sama, byla jsem ráda, když přinesli nosítka a na nich mě dopravili do auta. O deset minut později jsem již ležela na příjmovém oddělení v trebešské nemocnici.

„Dáme vás na pokoj číslo sto jedenáct, slečno Zábranská,“ oznámila sestřička a já souhlasně přikývla. Píchla mi injekci na bolest, a ještě ten den mi odebrali i ono slepé střevo.

Můj výlet do Krkonoš tak definitivně skončil. Namísto procházek a jízd na kole jsem strávila více než měsíc na lůžkovém oddělení tamní nemocnice. K mé vlastní smůle se totiž objevily nečekané komplikace, které tento neplánovaný pobyt v lékařském prostředí ještě o několik týdnů prodloužil.